

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupeného Mgr. Lenkou Lobovskou, advokátkou se sídlem v Plzni, Kopeckého sady 15, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 14 Az 604/2003, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2003, č.j. OAM-7523/VL-06-P21-2001, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 7. 2006, č. j. 14 Az 604/2003 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále též „Krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 11. 2003, č.j. OAM-7523/VL-06-P21-2001. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

V kasační stížnosti stěžovatel argumentuje důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Otázkou absence tvrzených zákonných důvodů pro udělení azylu se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, www.nssoud.cz. Namítá-li stěžovatel, že v řízení před žalovaným správním orgánem i Krajským soudem byly nesprávně posuzovány jeho důvody pro udělení azylu, tj. stěžovatelem tvrzené pronásledování ze strany údajných příslušníků běloruské KGB za účelem získání ho pro spolupráci, pak je zapotřebí poukázat na to, že obdobná tvrzení byla již předmětem řady rozhodnutí zdejšího soudu, uvést lze např. rozsudek ze dne 28. 2. 2005, č. j. 2 Azs 13/2005 – 69, www.nssoud.cz, nebo rozsudek ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 185/2004 – 45, www.nssoud.cz. Pokud jde o tvrzení žalobce, že orgány, které v dané věci rozhodovaly, nepřihlédly dostatečně k okolnostem hodným zvláštního zřetele pro možné udělení humanitárního azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že k citované stížnostní námitce se vyjádřil v mnoha svých rozhodnutích, přičemž lze namátkou jmenovat např. rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, www.nssoud.cz.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Vzhledem k tomu, že podle ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věcech azylu má odkladný účinek, nerozhodoval již Nejvyšší správní soud o žádosti stěžovatele o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 107 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

